

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 465/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. M., V., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia § 2a ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 158/2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 38/2010, 7 Cdo 17/2011 a jeho uznesením z 31. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. októbra 2011 doručené podanie Ing. F. M. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Sťažnosť*“, ktoré ústavný súd podľa jeho obsahu v spojení s obsahom jeho predchádzajúcej sťažnosti

doručenej ústavnému súdu 13. júla 2011 (ústavný súd o nej rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 377/2011-9 z 8. septembra 2011, pozn.) kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy, ako aj porušenie § 2a ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 158/2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 38/2010, 7 Cdo 17/2011 a jeho uznesením z 31. marca 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: *„obdržal som Uznesenie IV. ÚS 377/2011-9 zo dňa 8. 9. 2011, ktoré mi bolo doručené dňa 31. 3. 2001 s ktorým nesúhlasím...“*

Preto znovu a zrozumiteľne uvádzam, že dňa 20. 5. 2011 som obdržal Uznesenie vo veci 7 Cd/38/2010 zo dňa 31. 3. 2011 z NS SR, s ktorým nesúhlasím a dávam opravenú sťažnosť, v zákonne stanovenej lehote podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky k Ústavnému súdu Slovenskej republiky vo veci 9 C 158/2007 pred Okresným súdom v Martine, lebo som nebol v uvedenej veci riadne zastúpený pred Okresným, Krajským a ani Najvyšším súdom SR riadne zastúpený advokátom pre celé konanie aj napriek tomu, že som o to riadne a zrozumiteľne požiadal podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi...

Preto znovu žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby mi bol vo veci 9 C 158/2007 ustanovený zástupca z radov advokátov pre celé konanie, ktorý by moje podanie opravil, alebo doplnil, lebo nemám právnické vzdelanie a neviem sa účinne brániť...“

Sťažovateľ tvrdí, že vzhľadom na to, že nebol vo svojej právnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 9 C 158/2007 riadne zastúpený advokátom, bol *„ako občan Slovenskej republiky diskriminovaný v zmysle Čl. 12 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb., Ústavy Slovenskej republiky, čím boli porušené moje práva a tiež podľa § 2a ods. 2 zákona*

č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou nesprávnym postupom...“.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ ňou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy, ako aj porušenie § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 158/2007, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 38/2010, 7 Cdo 17/2011 a jeho uznesením z 31. marca 2011, v dôsledku ktorých mu v označenom konaní pred okresným súdom nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a nebolo vyhovené jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ už sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júla 2011 namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy, ako aj porušenie § 2a ods. 2 zákona antidiskriminačného zákona postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 158/2007 a jeho uzneseniami z 3. septembra 2007, 22. mája 2009 a 29. júna 2010, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 249/2008 a jeho uznesením z 26. februára 2009 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/287/2010 a jeho uznesením z 26. augusta 2010, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 38/2010, 7 Cdo 17/2011 a jeho uznesením z 31. marca 2011. O tejto sťažnosti ústavný súd rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 377/2011-9 z 8. septembra 2011 tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol jednak z dôvodu nedostatku svojej právomoci, ako aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy opätovne domáha ochrany svojich práv vo veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, pričom z odôvodnenia uznesenia č. k. IV. ÚS 377/2011-9 z 8. septembra 2011 zjavne vyplýva, že k odmietnutiu tejto sťažnosti došlo z iných dôvodov, ako z dôvodu nesplnenia podmienok konania.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011